

Vraag van Valerie Van Peel aan Maggie De Block (Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie) over "De artsenquota" (5500014P).

De voorzitter: Mevrouw Van Peel, het zal zeker niet uw maidenspeech zijn.

Valerie Van Peel (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het gaat opnieuw over de artsenquota. Er is een nieuw jaar gestart: de studie geneeskunde is begonnen en voor de 21e keer sinds de invoering van de contingentering op het federale niveau is men er in Franstalig België in geslaagd om dubbel zoveel studenten te laten starten als er op het einde van de rit een RIZIV-nummer zullen krijgen en dus wettelijk aan de slag kunnen. In Vlaanderen is men voor de 21e keer zeer braaf geweest, want zo zijn wij, Vlamingen.

Ik vraag mij af of u daarvan schrikt, mevrouw de minister. Dat zou ik helemaal raar vinden, want ergens ligt u deze keer mee aan de basis van de situatie. Wij hebben in de vorige legislatuur samen een wet goedgekeurd die de lissage afschafte, maar na de verkiezingen hebt u slinks een KB uitgevaardigd waarmee u de wet overrulet en waarmee u eigenlijk opnieuw een generaal pardon hebt gegeven.

Nochtans is de situatie ernstig. Gisteren is het rapport van de Planningscommissie uitgebracht. Ik haal daar een paar elementen uit. Uit dat rapport blijkt – herinner u het pijnlijke debat van daarnet, waaruit blijkt dat er geld te kort is voor dure medicijnen, maar ondertussen laten wij onze gezondheidszorg door Franstalig België wel gewoon leegzuigen met hun overtal aan artsen – dat er een enorm overtal aan specialisten is, zelfs de helft meer per 10.000 inwoners dan in Vlaanderen, dat er een overtal aan huisartsen is, dat er niet wordt gespreid inzake de deelspecialiteiten, wat nochtans al heel lang een gemeenschapsbevoegdheid is, en – hiervoor ben ik in de vorige legislatuur ooit eens een uur lang onder vuur genomen door heel deze zijde – dat de Franstalige artsen minder werken dan de Vlaamse artsen.

De Franstalige artsen werken gemiddeld vier vijfden van een fulltime, de Vlaamse artsen gemiddeld zes vijfden van een fulltime. Dat is een klein verschil. Ik zal u uitleggen hoe dat komt: als er te veel artsen zijn, zijn er niet genoeg patiënten. Als er te veel artsen zijn, dan laten zij onderzoeken gebeuren die niet nodig zijn omdat zij ook graag hun brood verdienen. Als er te veel artsen zijn, krijgt men overconsumptie en de cijfers bewijzen dat in het zuiden van het land die overconsumptie veel hoger ligt. Daarom heeft men destijds de contingentering ingevoerd. Ik wil hiermee maar even aantonen dat het een ernstig dossier is.

Ik heb dan ook de volgende vragen, mevrouw de minister. Hoe lang zult u de gezondheidszorg nog laten uitzuigen op kap van de Vlamingen? Waarom hebt u in godsnaam opnieuw een KB met een generaal pardon uitgevaardigd, nadat het Parlement ontbonden was? Wat zult u volgend academiejaar doen, want misschien zit u er dan nog en mag u weer een KB uitvaardigen?

Minister Maggie De Block: Mevrouw Van Peel, het is zeker niet uw maidenspeech over de contingentering maar ik heb het u al beter horen zeggen dan vandaag. Er zijn verschillende initiatieven genomen door de vorige regering om het systeem van de contingentering in Vlaanderen en Wallonië veilig te stellen. Er kwam een nieuwe verdeelsleutel van het Rekenhof en het wegwerken van de overtallen die over de jaren heen werden opgebouwd werd verplicht. Er ligt nu ook een sleutel om op een bepaald moment het overtal aan afstuderenden te beperken.

Ik heb geen generaal pardon gegeven. Er was in Vlaanderen een overtal aan studenten, door de jarenlange politieke impasse. Dat waren er 200 en aan de andere kant waren er dubbel zoveel. Dat zijn de feiten. Ik heb zelf geneeskunde gestudeerd en ik ben vandaag een boek gaan voorstellen voor jonge artsen. Ik nodig u trouwens uit om het te lezen. Het gaat hier om gemotiveerde mensen die zich door moeilijke studies heen worstelen. Ze studeren zeven jaar lang, ze worden gesponsord en ze doen

allerhande jobs. Aan het einde wil u dan, juist omwille van uw grote gelijk, gaan zeggen dat die Vlaamse en Waalse jongens en meisjes hun diploma niet kunnen halen. en dus hun droom om dokter te worden niet kunnen verwezenlijken. Wel, u kunt zo zijn maar ik ben niet zo.

We zouden daarover kunnen vergaderen binnen de interministeriële conferentie maar u weet dat die nog niet is samengesteld omdat we nog geen Vlaamse en federale minister van Volksgezondheid hebben. Er zijn wel al acht andere, dus het zal ooit wel loslopen. Daar ligt de sleutel. Daar moeten we praten over de formule die moet worden gebruikt om te bepalen hoeveel studenten er mogen starten met de opleiding tot arts, gebaseerd op de cijfers van de planningscommissie. Ik heb die planningscommissie trouwens uitgenodigd voor de interministeriële conferentie.

Wij hebben een voorstel van protocolakkoord opgesteld maar de federale regering heeft eigenlijk geen meerderheid meer. Mevrouw Van Peel, als u aan boord was gebleven, dan had u dat mee kunnen verdedigen, met al het vuur waarmee u hier altijd spreekt.

Ik stel vast dat het systeem van de contingentering in het Waalse regeerakkoord overeind blijft. Als we op federaal niveau ooit aan de onderhandelingstafel geraken, zult u mij aan uw zijde vinden om dat op tafel te leggen en oplossingen te zoeken. Die oplossingen kunnen echter niet komen van een minister van Volksgezondheid die alleen staat in lopende zaken.

Valerie Van Peel (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb u ook al beter geweten. Ik dank u om de wet uit te leggen die ik zelf, samen met mijn fractie, heb geschreven, dat was inderdaad de oplossing. Alleen zat daar een angel aan waarvan wij niet dachten dat u die zou gebruiken, met name via een koninklijk besluit toch weer toegevingen doen. U hebt dat inderdaad gedaan en ik had u niet kunnen tegenhouden, ook niet als wij er nog bij waren geweest.

Zolang de andere Vlaamse partijen het toelaten, zal deze saga nog blijven voortduren. De Franstalige partijen zullen daar niets aan willen veranderen zolang de rekening in het federaal gezondheidsbudget zit. Vlaanderen moet dus forser reageren in dit dossier. Er is een regeringsvorming bezig. Ik roep Vlaanderen op om te stoppen de braafste van de klas te zijn en dan ook nog eens de rekening te betalen. Wij moeten een eigen beleid voor onze Vlaamse studenten voeren.

Mevrouw de minister, die rekening mag u uitleggen aan de Vlamingen, want ik kan het niet meer.

Het incident is gesloten